

Szolgálatával Jézus azt adta, amire szükség volt



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltár 139:1-13; Márk 2:1-12; 5:22-43;
10:46-52; János 5:1-9; Apostolok cselekedetei 9:36-42

„Így járta be Jézus a városokat és a falvakat mind, tanított zsinagógáikban, hirdette az Isten országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget” (Mt 9:35, ÚRK).

Egy afrikai országban egy adventista asszony nem akart felhagyni a szolgálattal, amikor nyugdíjba ment. A környéken a HIV/AIDS pusztítása miatt sokaknak gyógyulásra volt szüksége. Arra volt a legégetőbb igény, hogy az AIDS miatt elárvult gyerekeknek megfelelő táplálékot biztosítsanak. 2002-ben ez az asszony a gyülekezetével együtt elkezdett tápláló ételeket osztani a környékbeli gyerekeknek, hetente hat alkalommal. Ötven gyerekkel kezdték a programot és 2012-re már naponta háromszáz gyermeket etettek. Ennek kapcsán nyitottak egy iskola-előkészítőt, ahová az érintett gyerekek közül már negyvenöten járnak. A szolgálataikhoz tartozik még, hogy az ADRA-tól kapott ruhákat osztják szét, a földjükön zöldséget, kukoricát termelnek, amit azután szintén kiosztanak, ezenkívül ellátják a betegeket. Oktatóprogramot is indítottak nőknek, hogy megtanulhassanak valamilyen mesterséget, amiből bevételük lesz. Így valóban be tudják mutatni Jézus szeretetét, aminek nyomán alakult egy gyülekezet. Öt taggal kezdték, 2012-re pedig már százhatvanan jártak a közösségükbe. Még abban az évben Isten kirendelte az anyagi erőforrásokat egy árvház és egy új imaház építéséhez.

Nagyszerű példa ez is arra, hogy a keresztyéni élethez szorosan hozzátartozik a szükséghelyzetek gyakorlatias orvoslása.

FELTARTÓZTATÁS A SZOLGÁLAT VÉGZÉSE KÖZBEN

Jézus Kapernaum közelében szállt ki a csónakból (lásd Márk 5. fejezet). A tanítványoknak még mindig szinte kóválygott a feje az ördöngössel való, a Tizváros területén történt találkozás után. Mint általában, akkor is már tömeg várta Jézust a parton. Tolakodtak, lökdösődtek, hogy a közelébe kerüljenek, felhívják magukra a figyelmét. Azonnal meg is szólította valaki, és segítséget kért – a zsinagóga egyik vezetője.

Jézus elindult segíteni a zsinagóga vezetőjének (Mk 5:22-43), amikor valami megakasztotta. Mi történt, és hogyan reagált Jézus arra, hogy feltartózták? Mi hogyan viszonyuljunk ahhoz, amikor a szolgálat végzése közben megakasztnak és újabb segítséget kérnek tőlünk? Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből a történetből?

Ismerjük el, egyikünk sem nagyon szereti, ha megzavarják, nem igaz? Elfoglaltak vagyunk, sok a dolgunk, sokféle kell elmenni, feladatokat végrehajtani. Célokat tűzünk ki magunknak, amelyeket el akarunk érni, általában bizonyos időkereten belül. Ha ilyenkor megakasztnak, az hátráltatást jelent.

Ezért bosszankodhatunk is, ha valaki alkalmatlan időben kérdez vagy kér segítséget. Előfordul, hogy nem tudjuk azonnal ledobni azt, ami éppen a kezünkben van. Viszont hányszor megtehetnénk, hogy rögtön abbahagyjuk, amivel foglalkozunk, és indulunk segíteni, de egyszerűen nincs hozzá kedvünk?

Pedig a segítségnyújtás legfontosabb alkalmi általában megakasztással jelentkeznek. A legtöbbször igyekszünk elkerülni, hogy valaki hátráltasson, sőt bosszankodunk, ha a terveink felborulnak. Jézus szintén éppen akkor szembesült bizonyos szükséghelyzetekkel, amikor valamiben megakasztották, és Ő ezekre az esetekre szeretettel reagált. Ha belegondolunk, a mi esetünkben is sok szolgálati lehetőség akkor jelentkezik, amikor éppen valami mással vagyunk elfoglalva. Tanulmányoztuk az irgalmas samaritánus történetét. Ki tudja, hová tartott, mit akart elvégezni, amikor a sebesült emberhez ért!?! Mégis megállt segíteni, és ez aztán valóban feltartóztatta!

Mikor fordult elő utoljára, hogy valaki hozzád fordult segítségért, megakasztott abban, amit éppen csináltál? Hogyan reagáltál?

HOGYAN SEGÍTHETEK NEKED?

Olvassuk el Mk 10:46-52 és Jn 5:1-9 verseit! Jézus mindkét esetben egy-egy kérdést tett fel. Mi volt ezzel a célja?

Figyeljük meg: Jézus mindkét alkalommal azt kérdezte, hogy mit akarnak, pedig nyilvánvaló volt. Persze ha még nem is lett volna az, Ő akkor is tudta, hogy mire volt szükségük.

Kérdésével azonban Jézus a tiszteletét fejezte ki, azt, hogy odafigyel, törődik az ember szenvedésével. Hányszor előfordul, hogy az emberek leginkább csak beszélni szeretnének valakivel, aki meghallgatja őket, mert máris jobban érzik magukat, ha elmondhatják, milyen küzdelmeik vannak!? Képzeld el, mit éreznénk, ha elmennénk az orvoshoz, az orvos vetne ránk egy pillantást, azonnal felírna valamit, majd el is küldene! Bizonyára kétségbe vonnánk, hogy tudja, mire van szükségünk. „Az orvos nem kérdezte meg, hogy érzem magam, nem hallgatta meg a szívemet, nem mérte meg a vérnyomásomat...” Az orvosi gyakorlat egyik fő szabálya, hogy „a kezelés előtt a diagnózist kell felállítani.”

Ugyanez az elv igaz az emberek jólétét célzó, méghozzá teljes körű orvos-misszionáriusi munkára is. Túl sok gyülekezetben képzelik azt, hogy úgyis tudják, mire van az embereknek szüksége, vagy csak találgatják, mivel segíthetnek a környezetükben élőknek. Viszont ha tudatosan elbeszélgetünk az emberekkel az egyéni és a közösségi igényekről, akkor kifejezzük a törődésünket. Beszélgetés közben mi is tájékozódunk arról, hogyan adhatunk kellő segítséget, sőt így új barátokra is szert tehetünk.

„Ne feledjük, hogy a legadázzabb ellenállást is ledönthetjük, ha őszinte érdeklődést tanúsítunk mindenki iránt, akivel csak találkozunk. Földi élete során Krisztus odafigyelt az emberekre. Bárhol járt, orvos-misszionáriusként lépett fel. Hozzá hasonlóan nekünk is mindenütt jót kell tennünk. Arra tanít, hogy adjunk enni az éhezőknek, öltöztessük fel azokat, akiknek nincs ruhájuk és vigasztaljuk a szomorkodókat” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*. 162. o.).

A többség számára nem jelent problémát a véleménynyilvánítás. Viszont hogyan tudjuk megtanulni azt, hogy jobban meg kell hallgatni az embereket?

MÉLYEBB SZÜKSÉGLETEK

Az Úr Jézus többet tudott az emberekről, mint ők saját magukról. Az evangéliumok számos olyan esetet feljegyeznek, amikor Jézus nemcsak azzal volt tisztában, amit az emberek éppen akkor gondoltak (lásd Mk 2:8), hanem a múltjukat is ismerte (lásd Jn 4:18).

Miről biztosít Isten Igéje Zsolt 139:1-13 szakaszában?

Amint az előző részben is megállapítottuk, Jézus pontosan tudta, hogy mire volt az embereknek szüksége, és Ő éppen azt adta meg. Sőt még a felszín alatt meghúzódó igényekről is tudott. Ezt láthatjuk a gutaütött történetében is. A férfinak nyilván kellett a fizikai gyógyítás, ám a lelkét is nyomta valami. Tehát mielőtt Jézus azt mondta volna neki, hogy vegye fel a matracát és járjon, így szólt: „*Fiam, megbocsáttattak néked a te bűneid*” (Mk 2:5).

Olvassuk el Mk 2:1-12 szakaszát! Mi zajlott a felszín alatt a férfi életében? Lehetséges, hogy mindenki hasonló problémával küzd, akinek segíteni szeretnénk?

Jézus tudta, hogy itt nem csak fizikai bajjal van dolga. „De nem is annyira a testi gyógyulásra vágyakozott, mint inkább a bűn terhétől való szabadulásra. Ha megláthatná Jézust, és megbizonyosodhatna a menny megbocsátásáról és békéjéről, megelégedne akár az élettel, akár a halállal, Isten akarata szerint” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 215. o.).

Mi persze nem láthatunk úgy az emberi lélek mélyére, mint Jézus, de bárkinek is segítünk, tudhatjuk, hogy neki is ártott a bűn. Vagyis, akármi mutatkozik a felszínen, kegyelemre, megerősítésre is biztosan szükség van. Mindenkinek tudnia kell, hogy Isten szeret bennünket, a halált is vállalta értünk és csak a legjobbat akarja nekünk.

Mennyire vágyódunk az üdvbizonyosságra és Isten szeretetének tudatára? Hogyan segíthetünk másoknak is bizonyosságot találni ezekben a kérdésekben?

DORKÁSZ JOPPÉBAN

Mit tett Dorkász Joppében, amikor felismerte, hogy mi mindenre van szükség a környezetében (ApCsel 9:36-42)? Mire utal a 41. versben ez a megfogalmazás: „a szenteket és az özvegyeket” (RÚF)?

Dorkász tanítvány volt, a tettek embere. „*Joppében pedig volt egy nőtanítvány - név szerint Tábita*” (ApCsel 9:36). Vajon el lehet mondani, hogy „[a városodban] vannak tanítványok, név szerint [a gyülekezeted neve], akik sok jót tesznek és alamizsnát osztogatnak”?

A „szentek” keresztény gyülekezeti tagok voltak, az „özvegyek” között pedig olyanok is lehettek, akik nem tartoztak a gyülekezethez. Dorkász valószínűleg mindkét csoportnak segített. Számunkra tehát „*Joppé*” úgy értendő, hogy a gyülekezeten belül és kívül. A gyülekezeten belüli következetes segítségnyújtásban komoly evangelizációs erő rejlik (lásd ApCsel 2:42-47). Így a gyülekezeten kívülállók ezt mondhatják: „Látod, mennyire szeretik egymást az adventisták, hogy törődnek egymással!”

Mi a közös üzenet Jn 13:34-35 és 15:12 verseiben? Miért fontos ezt követni gyülekezeti, egyházi szinten? Miért lehet időnként mégis nehéz így eljárni?

Amikor azt tervezzük, hogyan legyünk a gyülekezetünkön kívülállók segítségére, meg kell gondolni, hogy milyen megközelítéssel, stílusban haladunk.

Amy Sherman a szolgálat három stílusát mutatja be: 1) A *telepes* stílus a gyülekezet környezetében való segítségnyújtásra összpontosít. A HIV/AIDS fertőzöttel foglalkozó nő a közvetlen környezetét választotta saját „Joppéjával”. 2) A *kertész* stílus szerint a gyülekezet a közvetlen szomszédságán túl létesít szolgálati kapcsolatokat, és „kertészként” otthona kiterjesztéseként tekint a „kertjére”. Időnként több gyülekezet összefog, hogy együtt működtessenek egy közösségi házat, ami mindegyikük területén kívül esik. Az egyik városban több gyülekezet tart fenn egy egészséges élelmiszereket forgalmazó üzletet, aminek a révén már egy új gyülekezetet alapítottak. 3) A *pásztor* stílus egy meghatározott célcsoportot igyekszik elérni, nem pedig egy földrajzi területet (forrás: Ronald J. Sider: *Churches That Make a Difference: Reaching Your Community with Good News and Good Works*. Grand Rapids, Mich., 2002, Baker Books, 146. o.).

augusztus 25.

A CSELEKVŐ GYÜLEKEZET

„Bizzad az Úrra dolgaidat, és teljesülnek szándékaid” (Péld 16:3).

Amikor már van világos elképzelés arról, hogyan szolgálhatnak a környezetben, fontos kialakítani egy tervet, aminek jegyében a gyülekezet minden osztálya együttműködhet a megvalósításért. Az is tehet valamit, aki nem tartja magát „vezetőnek”. Fontos, hogy minden tag tisztában legyen a folyamat egészével, mert ez hat a környezetben végzett gyülekezeti misszióra.

Ideális esetben a gyülekezet stratégiai tervét legalább három forrásból kell kialakítani: 1) A Bibliában és Ellen White írásaiban található elvekből; 2) a környezetben mutatkozó igények ismeretéből; 3) a gyülekezettől jövő gondolatokból. Egyes gyülekezetek úgy tájékozódnak a tagoktól, hogy ún. „ötletbörzét” tartanak, amikor mindenki elmondhatja elgondolásait és vágyait úgy a misszióra, mint a gyülekezet életének erősítésére vonatkozóan.

Mi köze van Lk 14:25-35 szakaszának az elköteleződéshez és a tervezéshez, ami elengedhetetlen a gyülekezet missziójának végzéséhez?

Miközben a környékeliek szükségleteinek a biztosításáról gondolkodsz, a folyamat egészéről, felvetődhet benned, hogy *ehhez túlságosan el kellene köteleznem magam, túl sok időmet venné igénybe*. Jobban szeretjük a rövidebb utakat. A két példázat viszont figyelmeztet, nehogy könnyelműen vegyük a missziós és tanítványi felelősségünket. Arra is felhívja a figyelmet, hogy a misszióhoz elengedhetetlen az elemzés és a tervezés. Ez mind hozzátartozik a helyes sáfárláshoz. Lk 14:34 versében a só íze az őszinte odaadást jelképezi, ami nélkül haszontalan a szolgálatunk, a tanítványságunk, nem lehet jelentősége. Meg kell lennie bennünk az Úr iránti buzgóságnak, hűséges odaadásnak, amiből a szolgálat iránti buzgalom és hűséges odaadás következik.

A gyülekezet közösségével összefogva hogyan tehetnénk még többet azért, hogy előre megszervezzük és eltervezzük a környékbeli missziómunkát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

5Móz 15:11; Jób 29:11-17; Péld 14:31; 19:17; ApCsel 3:6; Jak 1:27-2:5

Jézushoz hasonlóan Pál is kivette a részét az emberek által megnevezett szükségletek biztosításából. Ez mutatkozik meg például abban az ismert történetben is, amikor az apostol az Areopáguszon járt. ApCsel 17:23 szerint a városban szembetűnő bálványimádás kapcsán mély beszélgetésbe elegyedett a piactéren az athéni szellemi élet vezetőivel és a járókelőkkel. Megtudta, hogy mire volt szükség, mi foglalkoztatta az embereket. Felismerte: mivel az életükben helyet adtak az ismeretlen istennek, arra volt szükségük, hogy megismerjék az igaz Istent és felhagyjanak a haszontalan bálványok imádatával. A későbbiekben a város zsinagógájában kezdett prédikálni, ahol vitatkozott „a zsidókkal és a hozzájuk csatlakozott istenfélőkkel” (ApCsel 17:17, RÚF) – vagyis pogányokkal. Megragadott minden kínálkozó alkalmat az evangélium hirdetésére. Ott akart találkozni az emberekkel, ahol éppen voltak. Láthatjuk ezt abból is, ahogyan beszélt az emberekkel a zsinagógában és a piactéren. Tömegek hittek valamilyen istenségben, hiszen oltárt építettek az „Ismeretlen Istennek” (23. vers). Még az egyik költőjüket is idézte, aki történetesen igazat mondott: „Az ő nemzetsége vagyunk” (28. vers, ÚRK). Az emberek adott helyzetétől indulva igyekezett a bálványoktól elvezetni őket az élő Istenhez és a halottaiból feltámadt Jézushoz. Röviden: Pál először is felmérte, mire volt azoknak az embereknek szüksége, akikhez el akarta juttatni az evangéliumot, majd pedig igyekezett azt megadni.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. „Aki a béke és boldogság útjára tanította a népet, éppúgy gondoskodott mindennapi, mint lelki szükségleteikről” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 304. o.). Miért kell tehát segítséget nyújtani? Milyen fontos üzenetet találunk ebben az idézetben ezzel kapcsolatban?
2. A missziómunkáról gondolkodva miért vigyázzunk, nehogy megfeledezzünk arról, hogy mi is a fő célunk? Tehát mi a fő cél? Indokoljuk meg a válaszukat!
3. Hogyan tanulhatjuk meg, hogy ne bosszankodjunk, ha valaki megakaszt abban, amivel éppen foglalkozunk, hanem a szolgálat szent alkalmainak tartjuk az ilyen eseteket? Hogyan segít ezen a téren Gal 2:20 verse?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: KEGYELMI ÁLLAPOT

*„elfogadom, mit tartogatsz még,
hisz vendég voltam, nyugós vendég”*
Péntek Imre

Jön belőlünk,
jön futószalagon
a kavics,
olykor akad
pár csiszolt féldrágakő is.
S ahogyan fölizzik legbensőnk,
megfeszül létünk
transzcendens közepe;
feltör temérdek arany,
és közöttük
egy-egy gyémánt.